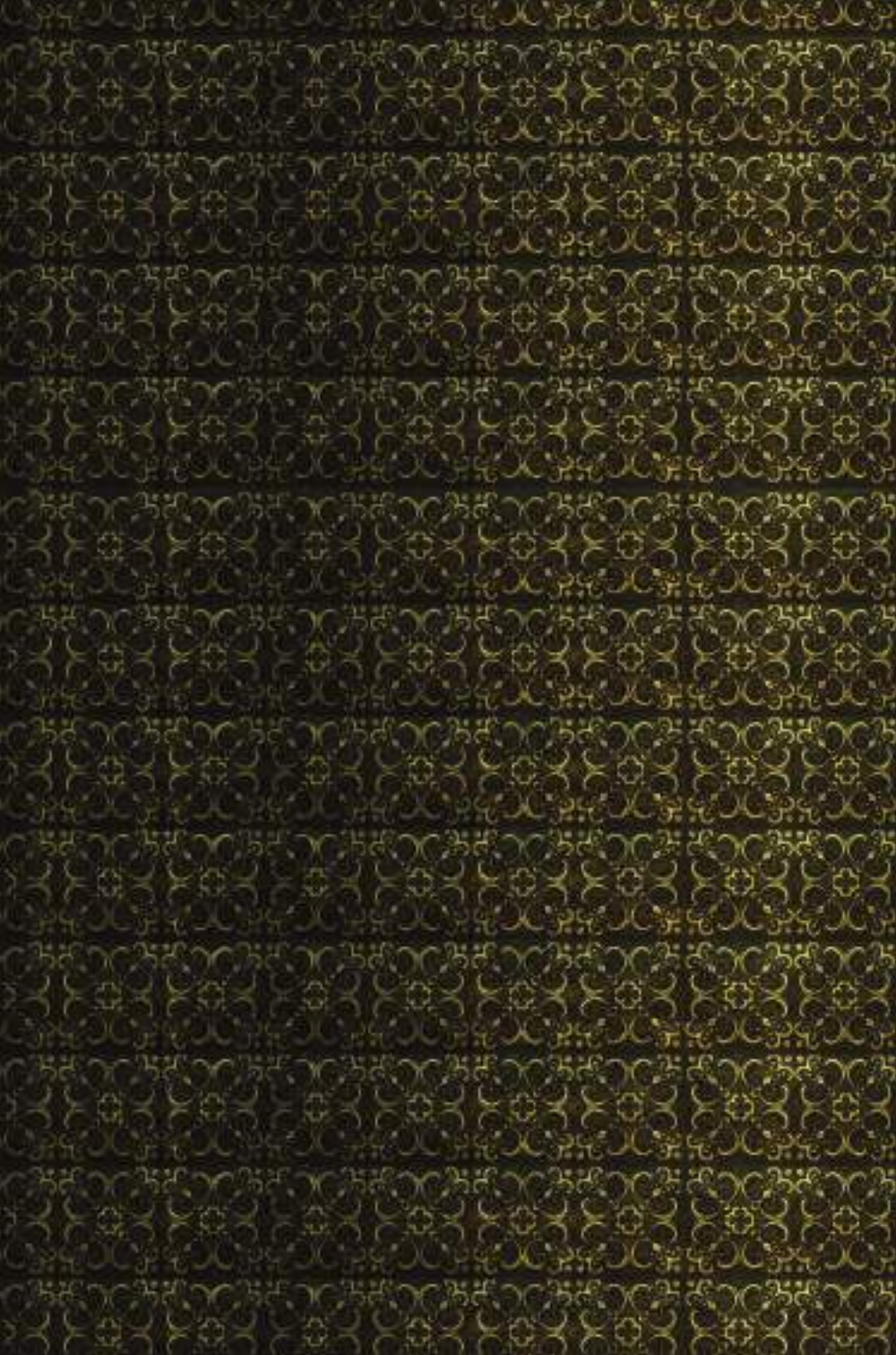

KRISTINA OHLSSON

HESTER HILO
PASLAPTIS

HESTER HILO
PASLAPTIS

Versta iš:
Kristina Ohlsson
MYSTERIET PÅ HESTER HILL
Lilla Piratförlaget, Stockholm, 2015

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Kristina Ohlsson, 2015
© Viršelio iliustracija, Eric Thunfors
Pirmą kartą 2015 metais pavadinimu *Mysteriet på Hester Hill* Švedijoje išleido *Lilla Piratförlaget*. Lietuvių kalba išleista
susitarus su *Salomonsson Agency*, Švedija.
© Vertimas į lietuvių kalbą, Mantas Karvelis, 2020
© Leidykla „Niekio rimto“, 2020

ISBN: 978-609-441-649-1

KRISTINA OHLSSON

HESTER HILO
PASLAPTIS

Iš švedų kalbos vertė Mantas Karvelis

Vilnius
2020

TURINYS

1 skyrius	7
2 skyrius	12
3 skyrius	19
4 skyrius	24
5 skyrius	28
6 skyrius	33
7 skyrius	38
8 skyrius	43
9 skyrius	48
10 skyrius	53
11 skyrius	58
12 skyrius	64
13 skyrius	69
14 skyrius	74
15 skyrius	78
16 skyrius	82
17 skyrius	88
18 skyrius	93
19 skyrius	100
20 skyrius	105
21 skyrius	112
22 skyrius	120
23 skyrius	127
24 skyrius	132
25 skyrius	137
26 skyrius	142
27 skyrius	147
28 skyrius	155
29 skyrius	164

1 skyrius

Kodėl niekas neatvažiavo pasitikti? Buvo vėlus vakaras, pylė lietus. Megė ir Frankas slėpėsi nuo jo po senos geležinkelio stoties stogu. Šis buvo truputį išsikišęs nuo pastato, taigi ten jie ir gūžėsi šlapi ir sušalę. Stotis buvo uždaryta, todėl užėiti į vidų negalėjo.

– Kur tas dėdė Eliotas? – burbtelėjo Frankas. – Seniausiai turėjo būti čia.

– Tiesa, – sutiko mergaitė. – Nors traukinys juk vėlavo. Gal buvo atvažiavęs, bet nesulaukęs grįžo namo?

Jie išlipo Svarthede prieš valandą. Visą laiką nesustodamas merkė lietus ir pūtė vėjas. Vaikai turėjo atvažiuoti kelios minutės po septintos vakaro, o dabar jau beveik devynios. Tiek Megė, tiek Frankas jautė stiprėjantį nuovargį.

– Veltui sutikome čia važiuoti, – piktai ištarė Frankas.

– Tarsi būtume galėję rinktis... – atšovė mergaitė ir susikišo rankas į striukės kišenes.

Kada viskas pasikeitė? Megės manymu, kažkada rudėnį. Mama su tėčiu pradėjo vaidytis. Dėl visko, be paliovos. Atėjus Kalėdų atostogoms išsigalėjo tylą. Ji buvo nepakečiama. Megė norėjo, kad tėvai vėl pradėtų bartis, bet to neįvyko. Jie tylėjo toliau. Iki pat Velykų. Tada papasakojo, kad nebegyvens kartu.

– Dabar mums ne pats geriausias metas, – kalbėjo tėtis. – Kartais taip nutinka.

Kartais nutinka. Dukra negalėjo patikėti, kad jis kalba tokias kvailystes. Lyg būtų neįmanoma ką nors pakeisti. Tarsi tai smulkmena, kad jie nebegyvens kartu. Kad tik neišsiskirtų! Jei taip nutiks, Megė manė mirsianti iš širdgėlos.

Atėjo vasara. Mergaitė tikėjosi, kad viskas vėl bus gerai. Deja, nebuvo. Mama su tėčiu neįsivaizdavo, ką veikti per atostogas.

– Šią vasarą mes nieko neplanavome. Turėjome begalę kitų rūpesčių.

Galvodama apie tai Megė pyko ir liūdėjo. Ji labai prašėsi į rašymo stovyklą, apie kurią skaitė laikraštyje, bet tėvai paprasčiausiai pamiršo. Nors ir žinojo, kad dukra nori tapti rašytoja.

– Gal einam? – pasiūlė mergaitė.

– Kur? – nustebo Frankas. – Juk net nežinome, kur jie gyvena.

– Tikrai... – sutiko Megė.

Tada valandėlę stovėjo lietuje tylėdami.

Vaikai bandė skambinti dėdei Eliotui, bet jų telefonai neveikė. Mergaitė spėjo, kad dėl miško. Aplinkui plytėjo giria. Kitoje bėgių pusėje dunksojo tankūs, galingi medžiai.

Toje stotelėje išlipo tik jiedu. Visi kiti nuvažiavo toliau. Norėdami įsitikinti, kad netyčia neprasilenkė su dėde Eliotu, vaikai dėl visa ko kelis sykius apėjo stotį. Kitoje gatvės pusėje buvo bažnyčia ir kapinės. Dideli juodi žibintai apšvietė antkapių eiles. Megė nukrėtė šurpas. Lyg būtų negana, kad juos visi pamiršo, vienintelė draugija buvo krūva numirėlių.

Išvyka į Svarthedą buvo tėčio mintis.

– Jums juk patinka, kai į svečius atvažiuoja dėdė Eliotas su Karlu? – kalbėjo jis. – Bus smagu vasarą pagyventi pas juos kelias savaites.

Iš pradžių vaikai išsigando. Žinoma, dėdė Eliotas visada buvo geras, bet kiek jie matydavosi? Paprastai ne

daugiau nei du kartus per metus. Ir niekada pas juos, tik Megės ir Franko namuose. Be to, Eliotas ir Karlas buvo vyresnio amžiaus, mažiausiai septyniasdešimties.

Tačiau vaikai neturėjo kito pasirinkimo, todėl teko susitaikyti. Visą vasarą likti namuose nenorėjo. Be to, mama su tėčiu vėl ėmė bartis, kuriam iš jų kraustytis ir kuriam rūpintis Mege su Franku.

– Viskas bus gerai, – sodindama į traukinį ištarė mama.

Tačiau šiam pajudėjus dukra matė, kad ji verkia.

– Blogiau sugalvoti neįmanoma, – pareiškė Frankas. – Kol čia būsime, nė karto neskambinsiu mamai su tėčiu.

Sesuo krūptelėjo:

– Reikia paskambinti, – nepritarė ji. – Kitaip jaudinsis.

– Dėl ko?

Megė gūžtelėjo pečiais. Neturėjo jėgų pyktis su broliu ir užuot atsakiusi priglaudė veidą prie tamsaus geležinkelio stoties lango. Buvo sunku ką nors išžiūrėti, bet atrodo, kad viduje kažkas uždangstė suolus balta medžiaga. Keista. Kaip sėdėti ant apdangstytų suolų?

Ji apibėgo pastatą ir pažvelgė pro kitoje pusėje esantį langą. Iš čia irgi matė tik tą patį baltą audeklą.

Stiklas aprasojo nuo jos kvėpavimo. Kai nesiseka, tai nesiseka... Kad bent jau galėtų užėiti ir pasėdėti viduje... Galėtų toliau rašyti apsakymą, kurį pradėjo traukinyje...

Mergaitė jau ruošėsi eiti, bet staiga jai pasirodė, kad kažką pastebėjo. Tarp suolų šmėkstelėjo šešėlis. Ji greitai grįžo prie lango ir prisiglaudė kakta prie šalto ir šlapio stiklo. Kelis sykius sumirksėjo. Gal tik pasirodė?

– Ką ten darai?

Išgirdusi Franko balsą Megė net pašoko.

– Viduje kažkas yra... – sušnibždėjo ji.

– Nemanau, – atsakė brolis. – Pažvelk į duris. Jos...

– Palauk, – nutraukė mergaitė.

Tada pamatė aiškiau – nugara į ją sėdėjo jauna mergina.

Ant vieno iš balta medžiaga uždengtų suolų. Megės širdis ėmė plakti tankiau.

– Ei! – šūktelėjo ji ir pabeldė į langą.

Mergina nejudėjo.

Jos plaukai buvo supinti į storą kasą, kuri gulėjo ant nugaros tiesi kaip styga. Apačioje buvo įpintas raudonas kaspinas.

– Ei! – pakartojo Megė ir pabeldė dar stipriau.

– Liaukis! – sudraudė Frankas. – Žiūrėk...

– Ššš! – nutildė ją sesuo.

Dabar mergina atsistojo, bet ne tam, kad atidarytų duris, kaip tikėjosi Megė. Užuoat tai padariusi ji patraukė į kitą pusę, tolyn į šešėlį kitoje pastato pusėje. Ten, kur nebuvo langų.

– Bet... – aiktelėjo mergaitė.

Girdėjo Franko atodūsj. Brolis stovėjo atsirėmęs į savo brangiąją tūbą, kurią atsitempė iš namų. Didžiulis instrumentas buvo įdėtas į dėklą. Kiti krepšiai stovėjo kitoje pastato pusėje, bet tūbos berniukas nenorėjo paleisti iš akių.

– Labai keista... – ištarė Megė.

– Nė trupučio, – atkirto Frankas.

Tada parodė į stoties duris. Kažkas jas užkalė stora lenta. Kaip ji pati nepastebėjo?

Mergaitė nusiramino. Tikriausiai tai ir girdėjo.

– Matai? – tęsė dėdė Eliotas. – Štai ir logiškas paaiškinimas. Be to, Megė karščiuoja. Jai reikėtų kuo greičiau grįžti į lovą.

Karlas perbraukė jos skruostą:

– Tikriausiai baisiai išsigandai...

Dėdė Eliotas paglostė mergaitės ranką:

– Jei nori, šiandakt gali miegoti pas mus su Karlu. Paklotume tau ant grindų čiužinį.

– Manai, ji norės nakvoti viename kambaryje su tokią bjaurią pižamą vilkinčiu žmogumi? – šyptelėjo Karlas.

Megė irgi truputį pralinksėjo, bet nelabai.

– Ar vis dėlto būtum linkusi grįžti į savo lovą? – pasiteiravo dėdė Eliotas.

Mergaitė linktelėjo.

– Gal valandėlę pasėdėti pas tave?

Ji linktelėjo dar sykį. Staiga atrodė, kad tuojau vėl apsipils ašaromis. Dėdė Eliotas palydėjo ją į kambarį ir gerai apkamšė lovoje. Megė pagalvojo, kad mama su tėčiu jau seniai taip nedarė.

– Ar jums patinka, kad čia esame mudu su Franku? – pašnibždomis paklausė ji.

Dėdė surimtėjo:

– Žinoma, patinka, – atsakė ji. – Nejau nesimato?

Mergaitė atsargiai papurtė galvą:

– Nelabai...

Dėdė Eliotas atsiduso:

– Tai tik todėl, kad tiek daug dirbu. Aš taip pratęs. Nors dabar, kai esate čia, tikriausiai derėtų dirbti mažiau. Aš pasitaisyčiau. Mudviem su Karlu patinka svečiai. Ypač jūs su Franku.

Mege valandėlę tylėjo. Galvojo apie girdėtą bildesį. Jis tikrai niekaip nesusijęs su atsisukusiais vožtuvais. Rytoj reikės išsiaiškinti, kas tai. Ir galbūt paieškoti durų, nuo kurių tas raktas.

Trumpą akimirką svarstė galimybę papasakoti apie jį Eliotui, bet greitai persigalvojo, nes atsirado žymiai svarbesnis klausimas:

– Kaip manote, ar jie susitaikys? – paklausė mergaitė.

– Kas tokie? – nesuprato dėdė.

– Mama su tėčiu. Gal mums su Franku išvažiavus namuose pasidarė ramiau? Kaip manote, gal jie persigalvos ir vėl apsigyvens kartu?

Vyriškis giliai atsiduso:

– Ne, – ištarė. – Nemanau. Netgi tikiuosi, kad taip nenutiks, nes jie visiškai netinka vienas kitam.

Jis atsargiai paėmė Mege už smakro.

– Tačiau ne tai svarbiausia. Svarbiausia, kad judu su Franku suprastumėte, jog tai ne jūsų kaltė. Jie skiriasi ne dėl jūsų. Supranti?

Mergaitė dvejojo. Paskiau atsakė:

– Suprantu.

Ji užsimerkė ir pabandė užmigti. Po visų įvykių galva buvo pilna minčių. Ta knyga... Niekaip nesusiprato, iš kur ji atsirado?

– Dėde Eliotai, – ištarė ir vėl atsimerkė. – Kiek metų tam knygynui?

– Knygynui? Kodėl dabar apie jį galvoji? Na, tikrai senas. Tiesą sakant, vienas seniausių šalyje. Man regis, egzistuoja jau beveik šimtą penkiasdešimt metų.

– Šit kaip... – tarstelėjo mergaitė.

Ir užmigo.

12 skyrius

Turėjo būti priežastis, kodėl dienoraštis ir raktas atiteko būtent Megei. Taip pat kažkur turėjo būti durys, kurioms tas raktas tiko. Franko manymu, tiesiog reikėjo jas rasti, bet praėjusią naktį sesuo apsirgo. Ji karščiavo ir atsikėlusį klejojo. Bent jau taip per pusryčius sakė dėdė Eliotas.

– Dabar jaučiuosi gerai, – tvirtino mergaitė.

Vis dėlto brolis irgi matė, kad taip nėra.

– Tai oras kaltas, kad peršalai, – kalbėjo Karlas. – Visą laiką lyja ir pučia vėjas.

– Lietus nesiliaus dar kelias dienas, – pridūrė dėdė.

Frankas giliai atsiduso. Dar kelios lietingos dienos skambėjo nedaug žadančiai. Nors koks skirtumas – apsirgusi Megė neturėjo jėgų ir didžiąją laiko dalį leido lovoje, kur skaitė arba rašė. Dėdė Eliotas amžinai dirbo, o Karlas su Helga rūpinosi obuoliais ir sidru. Kol sesuo sirgo, Lilė irgi negalėjo jų aplankyti.

Paėmęs dienoraštyje rastą raktą berniukas išbandė jį visų įmanomų durų spynose, bet šis niekur netiko. Be to, kad ir kiek suko galvą, vis tiek nesuprato, kodėl žaidimas liepė žiūrėti rūsyje. Galiausiai nuleido rankas ir ėmė groti tūba.

Nei jis, nei Megė nenorėjo pasakoti apie raktą Karlui arba dėdei Eliotui. Kas, jei šie jį pasiims? Berniuko manymu, jie nė vieno nepažinojo pakankamai gerai, todėl iš dėdžių galėjai laukti bet ko. Ne, raktas ir dienoraštis turėjo likti paslapyje. Kaip ir žaidimas palėpėje bei jo perduota žinutė.

Po trijų dienų Megė pasveiko. Jiems su Franku buvo leista iškepti bandelių su cinamonu.

Švedų autorė Kristina Ohlsson (g. 1979 m.) mistinių de-
tektyvų mėgėjams puikiai pažįstama iš tokių kūrinių kaip
„Stiklo vaikai“, „Sidabrinis vaikas“ ar „Akmeniniai angelai“.

„Hester Hilo paslaptis“ – dar viena įtraukianti ir kupina
paslapčių istorija, priverčianti susimąstyti apie tai, kad yra
mus visus siejančių dalykų, nepaisant gyvenamo laikmečio ar
amžiaus, o kelionės laiku nėra jau tokios neįmanomos.

Redaktorė **Erika Merkytė-Švarcienė**

Korektorė **Goda Baranauskaitė-Dangovienė**

Maketavo „**Nieko rimto**“ dizaino grupė

Tiražas 3000 egz.

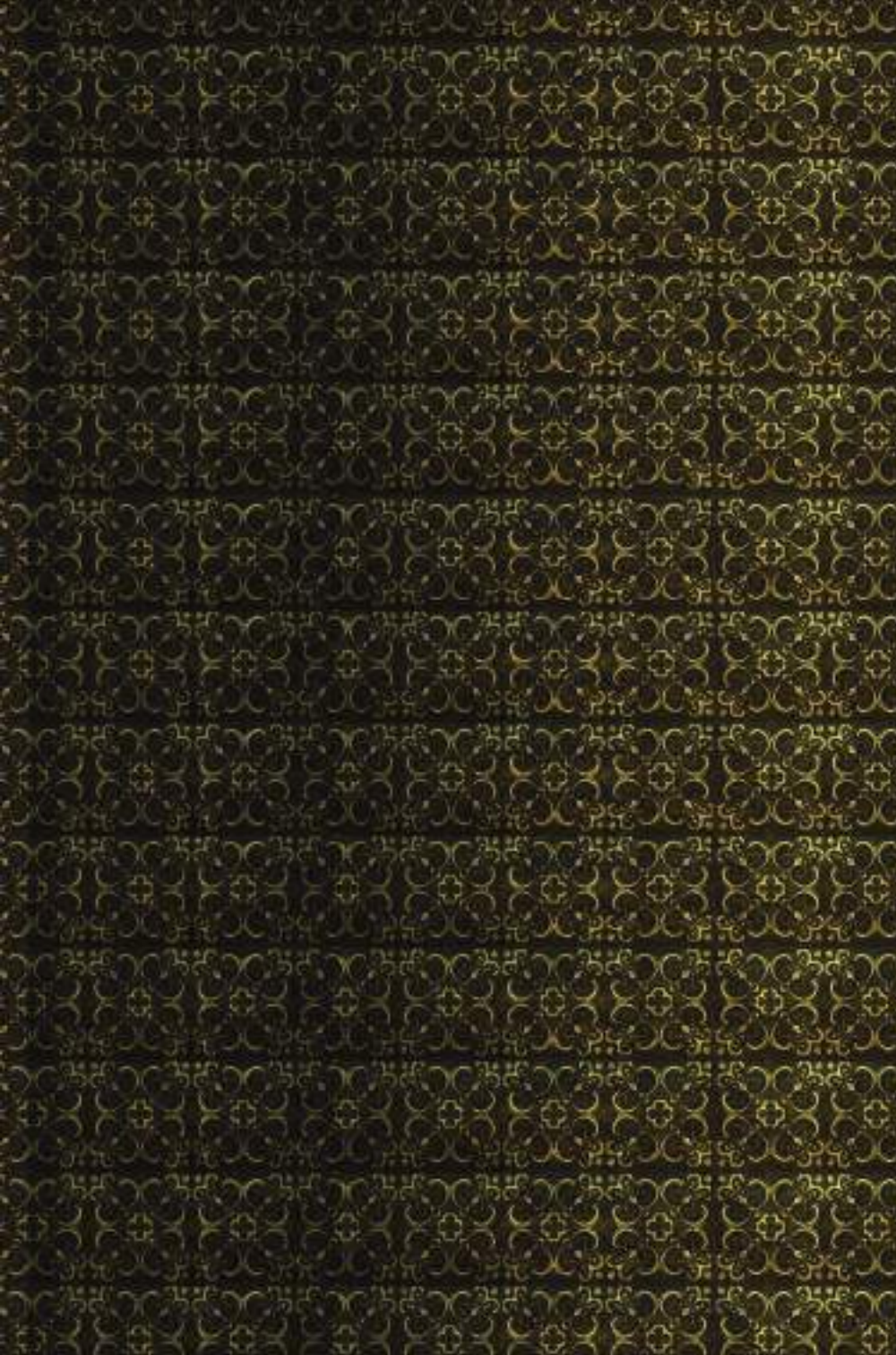
Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

*Megė greitai atsigręžė. Nieko. Tik eglės.
Ji taip mynė, kad net kvėpuoti pamiršo.
Gerklė degė, pakilęs vėjas plaikstė plaukus.
Aplink braškėdami lingavo medžiai.
Veidu varvėjo lietaus lašai, bet ji nekreipė dėmesio.*

Vasaros atostogos sename name su daugybe paslaptinių kambarių tiesiog negali būti nuobodžios – tuo įsitikina dvyniai Megė ir Frankas, atsidūrę čia norėdami pabėgti nuo nesibaigiančių tėvų barnių. Keisti dalykai ima dėtis vos tik atvykus: nežinia kieno mergaitė paliktas šimto metų senumo dienoraštis, neįprasti garsai naktimis ir keistas žinutes sudėliojantis uždraustas žaidimas palėpėje. Gali būti, kad tie, kurie name gyveno anksčiau, vis dar iki galo neišsikraustė...

Iš visų klausimų daugiausia nerimo kelia šis: ar jie tikrai visi pasmerkti prieš daugelį metų išpranašautai Didžiajai nelaimėi?

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-649-1

9 786094 416491